

И вѣчно трудъ тежъкъ и потъ непрестанни —
 И пакъ оскудия и дни окаяни.
 Зло входа за смѣхъ и за пѣсни заприщи!
 Тукъ бедность вѣковна е гостъ постоянни.
 „Елате ни вижте!“

И чупи се воля и духъ подъ хомота
 На нужди; въ дълбока нощъ гасне живота:
 Ни лучъ отъ съзнание подъ покрива нищи!
 Човѣкътъ словесни падналъ е до скотъ.
 „Елате ни вижте!“

„Елате ни вижте! — той моли и стене —
 Вий мждри велможи, отъ нази гоени . . .
 На мигъ напустнете тамъ вашто тържище
 На шумъ и на фрази, богато платени —
 „Елате ни вижте!“

„Вий, дето въ покой и въ палати стоите,
 Къмъ насъ приближете — вий славни, вий сити!
 Зърнете презъ нашто изгнило плетище,
 И може би вамъ ще настрѣхнатъ космитѣ!
 „Елате ни вижте!“

Тогасъ за народа се бихте смиили,
 И срамъ, угризение бихте сѣтили.
 И вашето сърдце съсъ болка заби ще.
 О, доста на думи сте нази любили —
 „Елате ни вижте!“

